

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 369/2024
11.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца DUNIS ДОО Футог, чији је пуномоћник Игић Александра, адвокат у ..., против туженог ТРИГЛАВ ОСИГУРАЊЕ АДО Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2 Пж 3569/23 од 01.12.2023. године, у седници одржаној дана 11.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2 Пж 3569/23 од 01.12.2023. године у делу у ком је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу II изреке у делу у ком је одбијен тужбени захтев тужиоца за износ од 446.400,00 динара на име накнаде штете за трошкове шлепања возила и законске затезне камате на тај износ и у делу одлуке о трошковима поступка.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2 Пж 3569/23 од 01.12.2023. године у делу у ком је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу II изреке у делу у ком је одбијен тужбени захтев тужиоца за износ од 446.400,00 динара на име накнаде штете за трошкове шлепања возила и законске затезне камате на тај износ и у делу одлуке о трошковима поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 4 П 1356/19 од 27.04.2023. године, у ставу I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 3.404.851,00 динара са законском затезном каматом. У ставу II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу плати износ од 932.212,30 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2016. године до исплате, као и за законску затезну камату и то на износ од 1.881.881,00 динара почев од 25.10.2016. године до 09.12.2020. године, на износ од 846.720,00 динара почев од 25.10.2016. године до 09.12.2020. године, на износ од 652.560,00 динара почев од 25.10.2016. године до 09.12.2020. године. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 553.899,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 2 Пж 3569/23 од 01.12.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију у делу у ком је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу II изреке у делу у коме је одбијен захтев тужиоца за износ од 446.400,00 динара на име трошкова шлепања и законске затезне камате на тај износ и против одбијајуће одлуке о трошковима поступка садржане у ставу III изреке првостепене пресуде, због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 - др.закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву за накнаду штете. Захтев тужиоца делимично је одбијен, за износ од 932.212,30 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2016. године до исплате, у ком износу су садржани и трошкови шлепања возила у укупном износу од 446.400,00 динара. Према разлозима пресуде, о захтеву за накнаду трошкова шлепања судови су одлучили применом правила доказивања из члана 228. и 231. Закона о парничном поступку, с обзиром да тужилац није доставио релевантне доказе да је исте трошкове сносио, односно да је фактурисани износ платио шлеп служби.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитују правноснажне одлуке сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Наводима ревидента указује се да је суд могао да расправља о чињеницама које су међу странкама биле спорне, што чињенице да су возила тужиоца са лица места уклоњена путем шлеп службе, да су трошкови шлепања за тужиоца настали, и која је њихова висина - нису биле. Стога ни тужилац није пружао друге доказе, осим рачуна које је издала шлеп служба, од којих је на једном констатовано: „плаћено“. Надаље, указује на изостанак разлога којима другостепени суд образлаже одлуку. Међутим, новоди о погрешној примени одредаба Закона о парничном поступку, нису правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије, јер погрешна примена одредаба процесног закона није основ за изјављивање посебне ревизије, као ни погрешно утврђено чињенично стање.

Сама по себи, евентуална погрешна примена материјалног права није основ за изузетну дозвољеност ревизије, у смислу одредаба члана 404. став 1. Закона о

парничном поступку. Ревидент истиче да право на накнаду штете у новчаном износу није условљено претходним отклањањем штете од стране оштећеног, због чега суд треба да досуди накнаду у новцу у висини издатака потребних за отклањање штете како би се успоставило стање које је било пре него што је штета настала. У том правцу се позива на судске пресуде у којима је исказано такво становиште. Врховни суд указује да је становиште исказано у случају који по чињеничном склопу није истоветан овде предметном, у пресуди Врховног касационог суда Рев 1881/2022 од 01.03.2023. године, док је у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж 3688(16 од 07.12.2016. године одлука заснована на другачијим закључцима о томе да ли је оштећени имао одређене трошкове чију накнаду тражи. Према томе, овим одлукама не указује се на другачију судску праксу по питању права на накнаду трошкова у новчаном износу, за које тужилац није доказао да их је сносио. О питању права на накнаду материјалне штете нема потребе за новим тумачењем материјалног права.

Одлука о трошковима поступка зависи од околности у свакој конкретној парници, према одредбама члана 153. ЗПП, па ово питање није подобно за уједначавање судске праксе.

Стога, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин одлучивања и разлоге на којима је заснована побијана одлука, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије.

Стога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 02.11.2018. године, вредност предмета спора побијаног дела је 932.212,30 динара односно 7.881,88 еура по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Како вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази цензус прописан одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

